

[Erna Sørensen.]

fordring af repræsentanterne inden for Nordisk Råd, og jeg kan sige, at det næsten altid er Danmark, der kommer først med de ændringsforslag, der er ønsket for at opnå den nordiske enhed inden for de familieretlige områder. Det ærede medlem hr. Vagn Bro sagde, at måske var der ingen grund til i dag at foretage en revision af lovene fra 1937; jeg synes også, at man lidt for tidligt har fremsat disse lovforslag, fordi der i og for sig ikke er opnået den nordiske enhed med hensyn til børnenes retsstilling, som vi kunne ønske. Når man i Sverige og Finland end ikke har fået nogen lov om, at børn født uden for ægteskab har arveret efter deres fader, er det i og for sig vanskeligt at gå det skridt videre her i Danmark, som enighed om det foreliggende lovforslag vil indebære. Men derfor vil jeg ikke sige, at vi ikke skal behandle lovforslagene. For det ene lovforslags vedkommende er der jo for så vidt kun tale om ændringer på tre hovedpunkter, medens det andet mere er af redaktionel karakter, og mit parti vil gerne være med til at fremme disse lovforslag. Jeg er glad for at se, at man vil vente med at lade lovene træde i kraft til 1. januar 1961. Så er der mulighed for, at man i de andre lande er kommet et stykke længere frem, og vi kan få lejlighed til at arbejde grundigt med forslagene i det udvalg, som bliver nedsat.

Med hensyn til lovforslaget om ændringer i retsplejeloven er jeg på linje med de øvrige ordførere. Dels er der nogle helt naturlige rettelselser, dels er værnetingsbestemmelserne blevet ændret, så de efter min opfattelse er blevet betydelig nemmere at arbejde med i praksis.

At man i det andet lovforslag sammenarbejder de to love af 1937, nr. 131 og 132, synes jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Vagn Bro er fornuftigt. Alle er jo i dag enige om, at der ikke skal være noget skel mellem børn født i og uden for ægteskab. Hovedprincippet må være, at det er barnets tarv, det kommer an på, ikke så meget faderens og moderens følelser, eller om der er en eller flere bidragspligtige. Hensynet til barnet må være det alt afgørende.

Der er ikke meget at sige om reglen om børn født i ægteskab. Det skal selvfølgelig

ikke være således, at der skal rejses tvivl om, at det er ægtemanden, der er fader til barnet. Det er kun for de tilfælde, hvor det kan drages i tvivl, om han er faderen, at bestemmelsen foreslås ændret. I tilslutning hertil vil jeg sige, at jeg finder de tidsfrister, man har sat i lovforslaget, udmærkede. Det skal ikke være et spørgsmål, som til enhver tid kan rejses i et ægteskab, hvor man måske ikke har det særlig godt med hinanden, og hvor det uklare spørgsmål kan ligge i mange år og så blive taget op og måske lave endnu mere splid i ægteskabet. At ægtemanden skal rejse sag, inden 5 år er gået, synes jeg er rimeligt. Der er jo også en undtagelsesbestemmelse, hvorefter sager kan rejses senere i ganske specielle tilfælde.

Pater-est-reglen er beholdt her, og jeg synes i og for sig, at både kommissionsudkastet og den højtærede justitsministers indstilling er logisk og rigtig. Man kan så fortolke lidt til den ene og lidt til den anden side, og mon vi ikke i udvalget kan drøfte, om man har fundet den helt rigtige formulering? Jeg har indtryk af, at man næsten lægger for meget ud til en dommers afgørelse, ligesom man giver ham for stort ansvar med hensyn til at træffe det rigtige. Men jeg synes i hvert fald, det er helt rigtigt, at man går bort fra at have flere bidragspligtige. Det er usmageligt. Der går altid den slags historier. Barnet kan, når det bliver større og bedre forstår forholdene, måske blive gjort bekendt med, at han eller hun er et sådant barn, der ingen far har, men en hel masse bidragspligtige, og jeg tror, det er rigtigt, at det kan blive en psykisk belastning. Jeg synes, det må være det bedste at nå frem til, at der kun er én bidragspligtig. Når vi har så præcise lægeudtalelser, som vi har gennem retslægerådet og den statistik, der er optaget, nærmer vi os mere og mere den „sandsynlige“ retfærdighed, hvis man kan kalde det således, når den, der skal bidrage, i virkeligheden er faderen. Jeg kan godt se, at det bliver endnu vanskeligere at udpege en fader, når der er flere, som kan være det, men man indskrænker i hvert fald området og nærmer sig det, der er mest sandsynligt.

Den negative formulering, som den højtærede justitsminister har givet det, tiltaler mig i hvert fald foreløbig efter det, der er kommet frem, men jeg henstiller ligesom